

A Fővárosi Ítéltábla dr. Princz Kornél ügyvéd (....) által képviselt felperes neve (....) felperesnek, a V... Kft. felszámoló (....) által képviselt G... Kft. „f.a.” (....) alperes ellen szerzői jogdíj megfizetése iránt indított perében - mely perbe az alperes pernyertességének előmozdítása érdekében a Holló & Társai Ügyvédi Iroda, ügyintéző: dr. Holló Dóra ügyvéd) által képviselt Alperesi beavatkozó (....) beavatkozott - a Fővárosi Törvényszék 2016. március 17. napján kelt, 65.P..../2014/46. számú ítélete ellen az alperesi beavatkozó által 47. sorszámon, míg a felperes részéről 48. sorszám alatt benyújtott fellebbezések folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését helybenhagyja.

Kötelezi az alperesi beavatkozót, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 10.000 (Tízezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 350.147 forint szerzői és szomszédos jogi jogdíjat, és ezen összeg után 2013. október 26. napjától a kifizetésig járó, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki kamatot, valamint 33.708 forint perköltséget, ebből 10.000 forintot 27% áfával terhelten, míg ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

Az ítélet tényállása szerint a felperes zeneművek nyilvános előadásával kapcsolatos közös kezelésbe tartozó vagyoni jogok gyakorlására jogosult szervezet. Az U... (U...) az U... (U....) nemzetközi zeneműkiadója. Az U... Inc. 2012-ben úgy döntött, hogy egyes zeneművekkel kapcsolatos jogosultságokat a közös jogkezelésből kivonja, és katalógusba rendezve ezeket közvetlen jogkezelésébe veszi. Az U... ezt követően az ún. EAR CANDY katalógus vonatkozásában - amely 13.000 zeneszámot tartalmazó állomány - 2012-ben együttműködési megállapodást kötött az alperesi beavatkozóval, aki ez alapján képviselte és értékesítette a zenei állományt Magyarországon.

2012 májusában az U... Inc. és az U...-mel szerződő alperesi beavatkozó megkereste a felperest az EAR CANDY katalógusra épülő nyilvános előadást érintő háttérzenei szolgáltatás ismertetésével. Ezt követően egyeztetés zajlott, majd 2012. szeptember 28-án az U... tiltakozott a tulajdonában álló EAR CANDY katalógus egyes zeneszámai tekintetében művei felhasználásának közös jogkezelés keretében történő engedélyezése ellen. Képviselőtében magyarországi szerződéses partnere - az alperesi beavatkozó - járt el, akit 2012. december 15-én értesített a felperes, hogy vizsgálatát befejezte, és azt állapította meg, hogy a tiltakozás nem felel meg az Szjt. rendelkezéseinek, mert

nem volt igazolt a szerzői jog átszállása, így az U... nem volt jogosult a szerzők, illetve zeneműkiadók nevében tiltakozás megtételére. A döntéssel szemben az alperesi beavatkozó felügyeleti eljárás megindítását kezdeményezte, és 2013. január 1-jén a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatalához (SZTNH) fordult. A Hivatal 2013. március 28-án kelt határozatában az Artisjus jogkezelési gyakorlatát a jogszabályoknak megfelelőnek találta.

2012 májusát követően az alperesi beavatkozó vendéglátóipari kereskedelmi tevékenységet végző egységek számára ajánlotta az EAR CANDY katalógust, és egy olyan, zeneművek lejátszására alkalmas technikai eszközt, amellyel az Artisjus közös jogkezeléséből kiléptetni szándékozott zeneművek lejátszására vált jogosulttá. Az alperes az egyike volt azon cégeknek, amelyek először szerződtek a beavatkozóval. Az alperes és a beavatkozó között 2012. augusztus 22-én született egy megállapodás, ami az Artisjus előtti eljárásra feljogosította a beavatkozót.

2013. április 16-án a felperes alkalmazásában álló Sári Barnabás ellenőrzést végzett az alperes által üzemeltetett P... C... P... b...i, R... u. 22. szám alatti üzlethelyiségében. Ott zeneszolgáltatást észlelt, illetve a helyiségben egy üzemképes állapotú monitort látott. 2013. május 8-án az ellenőrzést megismételte, ekkor hasonló tényeket tapasztalt és adatszolgáltatási lapot is kiállított, amelyen rögzítette, hogy zene szól, 1 db televízió készülék található a helyiségben, továbbá, hogy az üzletvezető illetékesség hiányában nem írta alá az adatlapot, így azt postán juttatja el az alpereshez. A felperes jogdíjfizetési értesítőket állított ki az ellenőr által észlelt zeneszolgáltatás után a 2013. május 8. és december 31-e közötti időszakra. Az ebben foglalt díjat az alperes nem fizette meg, ezért a felperes fizetési meghagyás kibocsátását kérte. Az alperes által benyújtott ellentmondás folytán perré alakult eljárásban a felperes 350.147 forint szerzői- és szomszédos jogi jogdíj, valamint annak 2013. október 26-ától járó, a Ptk. 301/A. § (2) bekezdése szerinti késedelmi kamata megfizetésére kérte az alperes kötelezését.

Az alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Arra hivatkozott, hogy a beavatkozóval 2012-ben megállapodást kötött, amelynek eredményeként az alperes ügyvezetője 2012. augusztus 22-én kelt bejelentéssel tájékoztatta a felperest arról, hogy a közös jogkezelés hatálya alá nem tartozó, a tiltakozó nyilatkozattal érintett zeneműveket szolgáltat.

Az alperesi beavatkozó is a kereset elutasítását kérte. Állítása szerint az U... Inc. és annak jogi egysége - a U... - felperes közös jogkezeléséből kivett zeneműveit bocsátotta az alperes rendelkezésére. E zeneművekkel kapcsolatosan a bíróság jogosult vizsgálni, hogy a 2012. szeptember 28-ai bejelentése hatályos volt-e. Utalt arra is, hogy a televízióadás lejátszására alkalmas készülék ténye önmagában nem bizonyíték arra, hogy azon zeneművek is lejátszásra kerültek.

Az elsőfokú bíróság a keresetet túlnyomó részt alaposnak találta. Határozatát a Ptk. 86. §-ának (1) bekezdésére, a szerzői jogról szóló 1999. évi LXXVI. törvény (Szt.) 16. § (1) bekezdésére, 25. § (1) és (4) bekezdésére, 77. § (1)-(3) bekezdéseire, 87. § (3) bekezdésére, 88. § (1) és (4) bekezdésére, valamint a Pp. 164. § (1) bekezdésére és 206. § (1) bekezdésére alapította.

Tényként állapította meg, hogy az alperes által üzemeltetett P... C... P...ban 2013. május 8-a és december 31-e között az alperes nyilvános zeneszolgáltatást végzett. Figyelembe vette az alperesi beavatkozó által szerződéses partnerei rendelkezésére bocsátott készülékek zárt rendszerű működésének kizárólagos volta körében más perben kirendelt szakértő szakvéleményét, amely alapján megállapította, hogy a készülék kizárólag e zeneművek lejátszására volt alkalmas, mivel a szakértő is rögzítette, hogy ő sem volt képes a lejátszott tartalom befolyásolására külső készülékkel. A felperes 2012. december 14-én kelt elutasító nyilatkozata azonban az elsőfokú bíróság álláspontja

szerint egyoldalú jognyilatkozatként bizonyította, hogy nem minősült jogkezelés köréből kivont műnek az alperes által sugárzott EAR CANDY katalógusba tartozó művek összessége, amellyel szemben az UPPM, illetve annak anyacége az U... nem élt jogorvoslattal. Erre tekintettel 2012 augusztusában az alperesi beavatkozónak az alperessel megkötött megállapodását az elsőfokú bíróság álláspontja szerint felül kellett volna vizsgálnia. Azonban sem az alperes, sem a beavatkozó nem kezdeményezte a megállapodásuk felülvizsgálatát az új tényekre tekintettel, míg a zeneműveket sugározták, ezért ezek után az alperes jogdíjat köteles fizetni.

Tényként rögzítette az elsőfokú ítélet, hogy az alperes által üzemeltetett pizzériában volt ugyan egy televízió készülék, az ezen keresztül jogdíjfizetési kötelezettséget eredményező zeneszolgáltatás ténye azonban álláspontja szerint nem nyert bizonyítást. A felperes alkalmazottja ugyanis két ízben járt az alperes által üzemeltetett pizzériában, és ezek egyike alkalmával sem nyújtott zeneszolgáltatást az alperes a televízió készüléken keresztül. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint nem csak életszerű, hanem gazdaságilag is érthető az az üzletpolitikai döntés, amely szerint amennyiben a zeneszolgáltatás sugárzásáért az alperes fizet a beavatkozónak, akkor nem nyújt zeneszolgáltatást egyéb készüléken keresztül. Önmagában tehát a tévékészülék léte nem igazolta, hogy olyan egyéb zeneszolgáltatást is nyújtott az alperes, ami jogdíjfizetési kötelezettséget eredményezne.

Az elsőfokú bíróság akként foglalt állást, hogy a szomszédos jogi díj mindenképp járt volna a felperesnek a kiléptetési nyilatkozat hatályosnak tekintése esetén is, ezért a követelés e része ez okból is alapos.

A határozattal szemben az alperesi beavatkozó és a felperes éltek fellebbezéssel.

A beavatkozó fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a felperes keresetének elutasítását, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését kérte.

Röviden összefoglalta az ügy általa relevánsnak tekintett tényállási elemeit, amelyek közül azt hangsúlyozta, hogy a felperes az U... nyilatkozatát 2012. szeptember 28-a és december 14-e között vizsgálta akként, hogy e közben hiánypótlásra sem a U...-et, sem az őt képviselő alperesi beavatkozót nem hívta fel. Az Szjt. nem tartalmaz rendelkezést arra nézve, hogy a kiléptetési eljárásban mi a teendője az Artisjusnak akkor, ha hiányt észlel, így az a Ptk. 4. §-a szerinti együttműködési kötelezettségből következik, amelynek viszont a felperes nem tett eleget. Az U... által benyújtott tiltakozás a törvényi követelményeknek megfelelt, a felperesi elutasítás oka mind a mai napig ismeretlen, döntését a felperes nem indokolta. Emellett nem csak a szerző tiltakozó nyilatkozata állt a felperes rendelkezésére, hanem a perben csatolt értesítések is az ASCAP, illetve a BMI külföldi jogkezelő szervezetektől, akik a felperest írásban utasították arra, hogy az EAR CANDY katalógusba tartozó művek után ne érvényesítsen jogdíjat.

Az elsőfokú bíróság nem vizsgálta, hogy a U... szerző volt-e, pedig ez a per eldöntése szempontjából lényeges kérdés, ha ugyanis szerző volt, úgy a kiléptetés jogszerű volt, azaz a felperes szerzői jogdíj igényt nem érvényesíthetett volna a zárt rendszerű szerkezeten lejátszott kollektív jogkezelés alá nem tartozó zeneművek után. Az EAR CANDY katalógus egy 13.000 zeneszámot tartalmazó állomány, amelyből 2.102 zeneszám nem volt azonosítható a jogszerzési láncolat megállapítása során, ebből levezethető, hogy 10.898 zeneszám esetén - azaz az állomány jelenős részében - viszont azonosítható és igazolt a jogátruházás, így az érintett műveknél az U... jogosult volt tiltakozó nyilatkozat megtételére. Annak ténye pedig, hogy az U... 2012 decemberében üzletpolitikai megfontolásból nem támadta meg a felperes elutasító döntését nem jelenti egyúttal azt is, hogy a jövőben ez ne kerülne vitatásra az 5 éves elévülési határidőn belül.

Az elsőfokú bíróság ugyanakkor helyesen állapította meg a készülék zártságát, ami alátámasztja,

hogyan a berendezésben sem CD/DVD lejátszó, sem egyéb bemeneti csatlakozási lehetőség nincs, emiatt külső zeneforrást nem lehet rácsatlakoztatni.

Helyesen döntötte meg azt a vélelmet is, mely szerint a televíziókészülék léte igazolja az olyan zeneszolgáltatás nyújtását, ami jogdíjköteles. A perbeli esetben életszerűtlen, hogy egy fizetett minőségi zeneszolgáltatás mellett párhuzamosan másikat venne igénybe az alperes. A felperes által hivatkozott bírói gyakorlat elavult, a mai technikai feltételek és háttérzenei szolgáltató annak kialakulásakor még nem állt rendelkezésre.

Az elsőfokú bíróság azonban nem folytatott le bizonyítást azokra a lényeges ténykérdésekre, amelyek a per eldöntésére alkalmasak lettek volna, ezen felül a megállapításra került zártság tényét és a TV készülék létevel kapcsolatos megállapításokat nem vette kellő mértékben figyelembe.

A felperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet indokolásának részbeni megváltoztatását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság iratellenesen vont le azt a következtetést, hogy az alperes a kialakult vélelmet megdöntötte, ezért az ítélet indokolása jogellenes megállapításokat tartalmaz. A felperes adatszolgáltatási lappal, tanúvallomással és a tanú által benyújtott fényképfelvétellel igazolta, hogy az alperes üzlethelyiségében az üzemképes TV készülék az ellenőrzés időpontjában megtalálható volt, az pedig alkalmas szerzői művek, így például zeneművek érzékelhetővé tételére. Az ellenőrzés a készülék üzemképes állapotát igazolta, a pillanatnyi kikapcsolt állapot pedig nem jelenti azt, hogy az ne lenne bármikor változtatható. Az alperes nyilatkozataiból, valamint az általa szolgáltatott bizonyítékokból tehát nem állapítható meg kétséget kizáróan, hogy a televíziókészüléken keresztül a perbeli időszak egésze alatt zeneszolgáltatás nem történt, azaz az alperes a vélelmet nem döntötte meg. Ezt követően a felperes a fellebbezésében az ítélet egyéb ténymegállapításaira vonatkozó észrevételeit is kifejtette. Ebben lényegében azt sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság iratellenesen állapította meg, hogy az U... az U... nemzetközi zeneműkiadója, illetve hogy az U... az alperesi beavatkozóval együttműködési megállapodást kötött, mivel ezen előadások nem nyertek a perben igazolást. Emellett vitatta a TV készülék létevel kapcsolatos törvényi vélelemre való utalásokat.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének - módosított indokolással történő - helybenhagyására irányult.

A beavatkozó fellebbezési ellenkérelmében az indokolás támadott részeinek helybenhagyását kérte.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmet nem nyújtott be.

Fellebbezéssel nem volt támadott a felperes meghaladó - a gazdálkodó szervezetek közötti kamatmértékre vonatkozó - keresetét elutasító elsőfokú ítéleti rendelkezés, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 253. §-ának (3) bekezdése alapján nem érintette.

A felperes indokolást támadó fellebbezése részben alapos, az alperesi beavatkozó fellebbezése nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a szükséges mértékben lefolytatta, a tényállást nagyobb részt helyesen állapította meg és annak alapján helytálló érdemi döntést hozott. Ítélete jogi indokait a Fővárosi Ítéltábla nagyobb részt osztotta, a fellebbezésekben foglaltakra tekintettel azokhoz az alábbiakat fűzi.

Mindenekelőtt rögzíti, hogy az alperesi beavatkozó fellebbezésében felhozott eljárási szabálysértés nem volt. A perben jogkérdésben kellett az elsőfokú bíróságnak döntenie, nem volt szükség az

indítványozott tanúbizonyítás lefolytatására, annak mellőzése ezért nem ütközött eljárási szabályba. Az pedig, hogy a mellőzés indokaira az elsőfokú ítélet nem tért ki, nem olyan súlyú eljárási szabályszegés, ami az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését eredményezné, mivel az az érdemi döntésre kihatással nem volt.

Az Ítéletábra nem látott lehetőséget a per tárgyalásának felfüggesztésére, amit a beavatkozó a másodfokú tárgyaláson ismételt indítványozott az általa az Artisjus és az U... ellen a Fővárosi Törvényszéken 25.P.../2015. számon indított megállapítási kereset jogerős elbírálásáig, mert a hivatkozott peres eljárásban eldöntésre váró kérdés - nevezetesen hogy az U... Ear Candy katalógusának kiléptetése jogszerű volt-e, illetve a kiléptetést jogszerűen tagadta-e meg az alperes, továbbá, hogy az U... a katalógusban szereplő zeneszámok szerzői jogaival rendelkezett-e - nem minősül jelen per előkérdésének. A hivatkozott eljárás ugyanis jelen perben peres félként nem szereplő jogi személy jogaira és kötelezettségeire vonatkozóan van folyamatban, míg annak a perben releváns tényeit az elsőfokú bíróság megfelelően értékelte amikor úgy foglalt állást, hogy annak következményeit, miszerint az U... a részére biztosított jogorvoslati lehetőségekkel nem élt a perbeli jogviszonyban jelen per alperesének viselnie kell.

A másodfokú bíróság érdemben is helyesnek találta az elsőfokú bíróság ítéletét. Helytállóan hívta fel ítéletében az Szjt. 16. §-át, amely szerint a szerző kizárólagos joga a mű felhasználása és a felhasználás engedélyezése. Egyes szerzői és szerzői joghoz kapcsolódó vagyoni (felhasználási) jogok azonban a jogosultak számára a felhasználás tömeges jellege és körülményei miatt egyedileg nem gyakorolhatóak, ezért azok érvényesítése a közös jogkezelésre létrehozott szervezetek útján történik. Bizonyos jogosultságokra a szerzői jogi törvény a közös jogkezelést kötelezően írja elő, másokra a törvény előírja, de a kilépést megengedi, és létezik az önkéntesen kezdeményezett közös jogkezelés, ami a perbeli esetben azonban nem bír jelentőséggel. A kilépést engedő, előírt kötelező jogkezelés egyik esete a zeneművek nyilvános előadásáért járó, kisjogos, Szjt. 25. §-a szerinti igény, amelyet a közös jogkezelő érvényesít, kivéve ha a szerző az Szjt. 87. § (3) bekezdése szerinti nyilatkozatot tett. A kötelező - kilépést nem engedő - közös jogkezelésbe tartoznak az Szjt. 77. §-a szerinti, hangfelvételek nyilvános előadásáért a hangfelvétel előállítókat és előadóművészeket megillető (szomszédos jogi jogosultak) díjazása iránti igények, mely esetben a jogosult nem tiltakozhat a felhasználás közös jogkezelésben történő engedélyezése ellen.

A hangfelvétel-előállítókat képviselő M... és az előadóművészeket képviselő E... közös jogkezelők, és a zeneművek szerzőit képviselő Artisjus szerződése értelmében a felperes mindhárom jogosulti kört képviselve érvényesíti a díjigényt.

A jelen perben követelt 350.147 forintból 271.431 forint a szerzői jogdíj, míg 78.716 forint a szomszédos jogi jogdíj. Ahogy ezt helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság ítéletében, az utóbbi érvényesítése a kilépést nem engedő kötelező közös jogkezelés körébe tartozik, ezért a hangfelvétel-előállítói és előadóművészi jogdíj esetében az alperes és az alperesi beavatkozó kilépéssel való érvelése alaptalan, itt ugyanis nincs mód a közös jogkezelés alóli kilépésre. E jogdíjigény megalapozottsága tehát - mivel az alperes nem vitatta a zenefelhasználás tényét - bizonyítást nem igényelt.

Az alperesi érvelés a kisjogos jogdíj esetében lehetett volna értékelhető, amennyiben eredményes jogosulti tiltakozás alapján a közös jogkezelés alóli kilépés bizonyítottan megtörtént volna. A perbeli esetben a felperes nem fogadta el a bejelentett tiltakozást, álláspontjával szemben az U... jogorvoslattal nem élt, ezért a kilépés nem volt megállapítható. Az elsőfokú bíróság helyesen fejtette ki, hogy a felhasználó alperes és a felhasználást biztosító alperesi beavatkozó - akik nem szerzői

jogi jogosultak - perében ez a kérdés nem vizsgálható érdemben.

Mivel tehát - a fentiek értelmében - nem bizonyított a kilépés, nem volt szükség annak vizsgálatára sem, hogy az U... szerzőnek tekinthető-e, ennek elmulasztása ezért nem eredményezte az elsőfokú ítélet megalapozatlanságát. Ugyanezen okból szükségtelenül foglalt állást az elsőfokú bíróság a berendezés zártsága tekintetében.

Alaptalanul állította az alperesi beavatkozó a fellebbezésében, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében megdöntötte azt a „vélelmet”, mely szerint a televíziókészülék léte igazolja az olyan zeneszolgáltatás nyújtását, ami jogdíjköteles. Ahogy arra helytállóan utalt a beavatkozó fellebbezés, a Fővárosi Ítéltábla jelen tanácsa egy korábbi ítéletében már kifejtette, hogy ez nem törvényi vélelem, pusztán a bizonyítékok mérlegelése során ad eligazítást a bíróságnak, ezért minden esetben egyedileg, az ügy valamennyi körülményének együttes mérlegelésével kell állást foglalni abban a kérdésben, hogy az ellenőrzéskor a helyszínen talált, a vendégek rendelkezésére álló helyiségben üzemképes állapotban elhelyezett televíziókészülék esetén a készüléken keresztül zeneszolgáltatás megvalósulhatott-e.

Helytelenül állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a perben nem nyert bizonyítást annak ténye, miszerint az alperes a TV készüléken keresztül olyan zeneszolgáltatást végzett, ami jogdíjfizetési kötelezettséget von maga után. A töretlen ítélkezési gyakorlat szerint a vendégek rendelkezésére álló helyiségben üzemképes állapotban elhelyezett TV készülék esetén ugyanis vélelmezhető, hogy azon keresztül zeneszolgáltatás is történik, mely zeneszolgáltatás csak a jogszabályban meghatározott szerzői díj megfizetése ellenében jogszerű. Ennek következtében azt kellett az alperesnek a perben bizonyítania, hogy az üzlethelyiségben a perbeli időszakban engedélyköteles zenefelhasználás kétséget kizáróan nem volt. Sem B... B... üzletvezető, sem S... V... korábbi üzletvezető tanúvallomása, illetve írásbeli nyilatkozata azonban ennek kétséget kizáró bizonyítására nem alkalmas, mert nevezett tanúk nyilvánvalóan nem tartózkodtak az üzletben a teljes nyitvatartási idő egészében. Ezért az ellenőrzés alkalmával rögzített üzemképes televízió léte - az ellenkező bizonyításának hiányában - önmagában megalapozná a felperes követelését. A felperes indokolást támadó fellebbezése ezért e vonatkozásban alapos volt.

Mivel azonban annak ténye nem volt vitás a perben, hogy az üzlethelyiségben a beavatkozó által szolgáltatott zenelejátszó készüléken keresztül az alperes zeneszolgáltatást végzett 2013. május 8. és 2013. december 31. között, mely tartalom tekintetében a közös jogkezelés alóli kilépés nem nyert igazolást, ezért helytállóan döntött az elsőfokú bíróság, amikor a keresetnek helyt adott.

A kifejtettek következtében a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező alperesi beavatkozót a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése szerint kötelezte a felperes oldalán felmerült, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ának (2), (5) és (6) bekezdése, és 4/A. § (1) bekezdése alapján megállapított ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltség megfizetésére.

Budapest, 2016. december 15.

. Lesenyei Terézia s.k.
a tanács elnöke

Dr. Mózsik Tímea s.k.
előadó bíró

. Pullai Ágnes s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: